

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 12. Quomodo intelligi debet id quod communiter dicitur, quod Pœnitens
qui est tantùm attritus de peccato, ex attrito sit contritus, virtute
Sacramenti Pœnitentiæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

trahas quod timetur? ac per hoc in ipsa voluntate reus est, qui vult facere quod non licet fieri, sed ideo non facit, quia impune non potest fieri.

S. Aug. lib. 2. contra ad-
vers. Legis
& Prophet.
cap. 7.

Idem S. Doctor alio in loco ait: *Desiderium peccandi non extinguitur, nisi contrario desiderio rectè faciendi, ubi fides per dilectionem operatur.*

Lib. 8. in Lu-
gam, cap. 17.

Qui metuit, ait S. Ambrosius, reprimitur, non emendatur, id est, non relinquit voluntatem peccandi.

Cùm verò adhuc timore bona aguntur, ut mox diximus ex S. Gregorio, à malo penitus non receditur: quia eo ipso peccatur, quo peccare vellent, si inultè potuissent.

Experientiâ quotidiana videmus, quod mercator qui dat crumenam latroni, ne ab eo occidatur, semper servat affectum ad crumenam, quam vellet retinere, quia illam non dat latroni, nisi timore mortis, & non desiderio quod habeat dandi pecuniam latroni ex aliqua gratificatione.

Quaest. 12. Quomodo intelligi debet id quod communiter dicitur, quod poenitens qui est tantum attritus de peccato, ex attrito fit contritus virtute Sacramenti Poenitentiae?

Resp. Illud axioma nullo modo intelligi potest de illa attritione quæ concipitur ex solo motivo timoris sine ullo amore Dei licet imperfecto; quia, ut ait Concilium Tridentinum: Illam verò contritionem imperfectam, quæ attritio dicitur, quoniam, vel ex turpitudinis peccati consideratione, vel ex gehenna & poenarum metu communiter concipitur, si voluntatem peccandi excludat, cum spe venia, peccatorem ad Dei gratiam in Sacramento Poenitentiae impetrandam disponit. Sed jam probavimus in quaestione præcedenti, attritic-

Conc. Trid.
sess. 14. cap.

4.

De Sacramento Pœnit. Cap. V. 35

nem, quæ non concipitur ex motivo imperfecto amoris Dei, non excludere voluntatem peccandi; & ita de illa intelligi non potest dictum axioma, sed solummodo de illa imperfecta contritione quam Concilium attritionem appellat, quæ scilicet continet initium amoris Dei super omnia, quod initium, licet ob suam tenuitatem & imperfectionem non sit ex se solo sufficiens ad remissionem peccatorum, tamen sit contritio perfecta virtute Sacramenti quod gratiam sanctificantem in anima peccantis producit.

Hæc opinio quam constat esse tutiorem, quamque omnes qui propriæ salutis attentè invigilant sequi deberent, non minuit sinceram nostram venerationem erga Decretum Alexandri Papæ VII. quo prohibet ne quis audeat damnare, aut opinionem quæ asserit, attritionem sine amore sufficere in Sacramento ad justificationem, aut etiam contrariam quam secuti sumus, donec sancta Sedes hanc questionem determinaverit. Hoc Decretum habetur integrum in fine hujus Tomi quarti.

Cæterum qui ampliores super hac materia explicationem & elucidationem desiderare possunt, legant Tomum primum editionis 2. libri cui titulus est: *Amor pœnitens*, auctore Joanne Episcopo Castoriensi, Vicario Apostolico in Fœderatis Belgii Provinciis, cujus recens memoria in benedictione est.

Quæst. 13. Si amor Dei, quo peccator justificatur, est necessaria dispositio ad suscipiendum Pœnitentiæ Sacramentum, sequitur hoc Sacramentum nunquam peccatorem cum Deo reconciliare; quia priusquam Sacramentum suscipiat, per amorem Dei videtur jam prius reconciliatus?

Resp. Divus Thomas modum exponens,